

Arrest

nr. 131 921 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 18 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 15 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na

beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 26 oktober 2011, nr. 69 185).

1.3. Verzoekster diende op 18 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 oktober 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde beslissing ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Verzoekster diende op 6 september 2011 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 5 december 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 1 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. Verzoekster diende op 20 februari 2012 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 mei 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.12. Verzoekster diende op 4 september 2012 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.12 vermelde aanvraag op 15 oktober 2012 onontvankelijk.

1.14. Verzoekster diende op 19 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 september 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster werd hiervan op 13 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2012 werd ingediend door :

P.(...), A.(...) geboren te (...) op (...) nationaliteit: Armenië adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 2010 in België verblijft, geïntegreerd is en ter staving een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt en dit duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht, Nederlands leert en spreekt en diverse deelcertificaten en een inschrijvingsformulier van de lessen Nederlands voorlegt, werkbereid zou zijn en zou kunnen en willen instaan voor haar eigen levensonderhoud, een diploma en getuigenschrift voorlegt van haar studies te Armenië, een Omnipas van de Lijn voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat betrokkene over een arbeidskaart C beschikt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid voor regularisatie aangezien een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze in aanraking zou gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ze diende op 18.01.2010 een asielaanvraag in, die op 28.10.2011 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 25.10.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en iets meer dan 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat ze kampt met een medische problematiek en met psychologische problemen. Indien ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst zou dit in strijd zijn met art. 3 EVRM. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verder haalt betrokkene aan dat ze reeds een aanvraag indiende tot medische regularisatie. Het is zo dat de aanvraag art. 9ter die verzoeker indiende op 04.09.2012 onontvankelijk werd verklaard op 15.10.2012. Dit element vormt zodoende niet langer een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert in haar aanvraag dat zij niemand meer zou hebben in haar land van herkomst en dat haar dochter in België zou vertoeven. Ze beroept zich ook op art. 8 van het EVRM. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied en impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene meent dat haar verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging töt verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag töt regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ook beweert betrokkene dat een terugkeer naar het land van herkomst voor haar een trauma zou betekenen. Zij toont dit echter op geen enkele wijze concreet aan. De loutere vage bewering dat zij een trauma zou oplopen bij terugkeer naar het land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië. Betrokkene kan zich echter richten tot de Belgische Ambassade te Moskou of tot één van de visumcentra in Moskou of Sint- Petersburg om een machtiging tot verblijf aan te vragen (<http://www.belgiumvac-ru.com/index.aspx>).

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde haar argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Ten slotte beweert de advocaat van betrokkene dat haar verblijf geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris trof eveneens op 10 september 2013 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 13 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw,

Naam, voornaam: P.(...), A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 /drie jaar opgelegd,

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 25.10.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet 15 december 1980 is de termijn van het inreisverbod 3 (drie) jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.10.2012 haar betekend op 25.10.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 19.11.2012”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich zowel richt tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard als tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Zoals de verwerende partij terecht oppert in haar nota met opmerkingen (Nota met opmerkingen, p. 13) kunnen in het verzoekschrift geen middelen worden aangetroffen die gericht zijn tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

3.2. Ter terechtzitting werd aan de raadsvrouw van verzoekster gevraagd of zij zou kunnen verhelderen welke middelen eventueel gericht zouden kunnen zijn tegen de tweede bestreden beslissing. De raadsvrouw beperkte zich tot de melding *“dat de bijlage 13sexies een vervolgbeslissing is op de beslissing aangaande de onontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dat er wel degelijk sprake is van verknochtheid en dat een vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing tot gevolg heeft dat ook de bijlage 13sexies vernietigd dient te worden”*.

3.3. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) heeft de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (cf. RvS 28 september 2009, nr. 196.412) voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De raadvrouw van verzoekster kan overigens geenszins worden bijgetreden waar zij beweert dat het inreisverbod een vervolgbeslissing zou betreffen. Zij kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat de eventuele vernietiging van de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf tot gevolg zou hebben dat ook het inreisverbod zou moeten worden vernietigd. Beide beslissingen hebben immers een autonome juridische en feitelijke grondslag, waardoor geen verknochtheid kan worden aanvaard, hoewel er, zoals hieronder zal blijken, wel degelijk een verband bestaat tussen beide beslissingen.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggeslagen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn. Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.5. Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan. Aangezien het beroep van verzoekster tegen het inreisverbod als niet-ontvankelijk dient te worden beschouwd, is dit inreisverbod op haar van toepassing sinds zijn betekening. Hierdoor rijst de vraag naar de actualiteit en de wettigheid van het belang van verzoekster bij haar vordering.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voormelde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het verstrekken van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen een inreisverbod. Bijgevolg kan een eventuele machtiging tot verblijf slechts worden verstrekt na de schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking van het inreisverbod. Aangezien het inreisverbod (bijlage 13sexies) sedert zijn betekening op 13 september 2013 in werking is getreden en tot nader order niet werd vernietigd of geschorst, noch ingetrokken of opgeheven, komt verzoekster momenteel niet in aanmerking voor de door haar gevraagde machtiging tot verblijf.

3.6. Aangezien een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing enkel aanleiding kan geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op het feit dat verzoekster thans onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor haar *“de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten”* gedurende een termijn van drie jaar werd verboden, kan zij

op heden geen wettig belang doen gelden bij haar beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en kan dit beroep geen enkel nuttig effect ressorteren.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele en wettige belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN